

ма разлика между онова, което съмъ челъ и което виждамъ.

— Има ли въ планината орли, има ли катерици? пита една отъ женитѣ водача.

— Орли... да, но катерици нѣма, отвърща той. Скиталъ съмъ много по балкана, но катерица още не съмъ видѣлъ...

Вървя, гледамъ листнатата гора и си спомнямъ каква мъжа бѣ изпиталъ народния поетъ Вазовъ, когато видѣлъ, какъ безжалостно се изсичатъ нашитѣ прелестни гори, какъ топорътъ оголва кичеститѣ и зелено-листвени гори на балкана.

„Всѣка година — пише поета — е билъ пропжжданъ по единъ влаженъ, плодотворенъ облакъ отъ тѣзи висоти; всѣка година, цѣли вѣкове наредъ, е било пресушавано по едно изворче, е била убивана една рѣчка, е била унищожавана една хубостъ, е билъ изгонванъ единъ рой славеи, едно царство отъ благодать... Видѣхъ насваляни по земята, оставени да гниятъ безбройно число борики, отсѣчени безъ време и, както се види, безъ полза. Печално се търкаляха тѣ съ почернѣли и обезлистени клони, съ изкормушени отъ пламъцитѣ или червеитѣ утроби, и безмълвно протестирагъ предъ небето за това светотатство. Въ това сжщо време срѣдъ гората видѣхъ и турци отъ Диево, село близо до Сопотъ, които сваляха безпощадно великолепни млади и тънки ели, кастрѣха имъ клонитѣ и ги караха на магарета въ града — знаете ли за какво? За върлини по лозитѣ!... проклетие!“

Наистина, така е било нѣкога! Но сега гората се пази отъ строгостъта на закона, па и отъ самитѣ хора. Който посѣга на нашитѣ млади гори, той